

ODVJETNIK DANIJEL JURIĆ

51 000 Rijeka, Andrije Medulića 4
Mob: 091 302 1997
e-mail:odvjetnik.danijel.juric@gmail.com

VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU RH

putem

TRGOVAČKOG SUDA U RIJECI

Na posl.br. P-597/2022

Parnični postupak:

Tužitelj: BIGROM d.o.o. u stečaju iz Gospića, Kukljić 65, OIB 25104092057
zastupan po stečajnom upravitelju Zdravku Čupkoviću
zastupan po punomoćniku Danijel Jurić, odvjetnik iz Rijeke, A. Medulića 4

Tuženik: KARLO STARČEVIĆ iz Donjeg Pazarišta, Španjuša 9, OIB 12066964276

Radi: utvrđenja osnovanosti osporene tražbine

VPS: 5.000.000,00 kn

ŽALBA

I Protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci od 20.10.2023.g. pod gore navedenim posl.br. i to
točke I izreke kojom je odbijen tužbeni zahtjev i točke II izreke - odluci o parničnim troškovima
(dalje u tekstu: prvostupanjska odluka) tužitelj u otvorenom roku podnosi žalbu zbog svih žalbenih
razloga.

II. Prvostupanjskom odlukom - Trgovački sud u Rijeci je:

Ad.I Odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Utvrđuje se osnovanim osporavanjem tuženikove tražbine u iznosu od 300.000,00 eura (2.250.000,00 kn) kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u stečajnom postupku nad tužiteljem BIGROM d.o.o. koji se vodi kod Trgovačkog suda u Rijeci pod poslovnim brojem St-275/2020, a koja je tražbina prijavljena pod rednim brojem 3, odnosno koja je u tablici osporenih tražbina navedena pod brojem 12.

2. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja ove presude pa do isplate po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, u roku od 15 dana."

Ad.II. Naložio je tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 37.328,29 eura/281.250,00 kn u roku od 15 dana.

Rješenjem je odbacio je tužbu u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se osnovanim osporavanjem tuženikove tražbine u iznosu od 300.000,00 eura (2.250.000,00 kn) kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u 8 P- 597/2022-8 u stečajnom postupku nad tužiteljem BIGROM d.o.o. koji se vodi kod Trgovačkog suda u Rijeci pod poslovnim brojem St-275/2020, a koja je tražbina prijavljena pod rednim brojem 34, odnosno koja je u tablici osporenih tražbina navedena pod brojem 20."

U pobijanoj prvostupanjskoj odluci navodi se da je na tužitelju bio teret dokazivanja u ovoj parnici, (sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a) i to **„činjenice da ta tražbina ne postoji“- dakle NEGATIVNE činjenice**. Iako je tužitelj u svojoj tužbi te kasnije na pripremnom ročištu održanom 16.2.2023.g. predložio sudu provođenje dokaza saslušanja svjedoka Ankice Borčić – koja je radila u računovodstvu tužitelja, a sve o spornim uplatama tuženika na žiro račun tužitelja, sud je raspravnim rješenjem od 11.9.2023.g. odbio provesti ovaj dokazni prijedlog tužitelja te je dakle time izravno onemogućio tužitelja u jedinom mogućem načinu dokazivanja svoje tvrdnje da nikakve uplate na račun tužitelja od strane tuženika nisu zaprimljene. Stoga je potpuno pogrešan stav prvostupanjskog suda da tužitelj nije dokazao svoje tvrdnje i to kao prvo jer mu je to sud svojim rješenjem onemogućio, a s druge strane potpuno je nejasno zašto i kako prvostupanjski sud očekuje od tužitelja da dokaže neku negativnu činidbu – tj. da tužitelj NIJE na svoj žiro račun zaprimio sporne uplate tuženika, koje je potraživao prijavom tražbine u stečajnom postupku.

Time je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

Vezano za legitimaciju stranaka u ovom parničnom postupku, **a budući se i sam prvostupanjski sud poziva da je u dokaznom postupku izvršio uvid u stečajni i predstečajni spis**, tužitelj ističe da je prije zaključenja glavne rasprave **sud propustio utvrditi da je tuženik svoju tražbinu ustupio trećoj pravnoj osobi**.

Naime, tuženik je očito zatajio sudu da je svoju tražbinu u iznosu od 300.000,00 EUR koju je prijavio u stečajnom postupku temeljem osporene prijave, ustupio trgovačkom društvu RUDAR d.o.o. iz Rijeke, Martinkovac 109, dana 02. svibnja 2023. godine, dakle prije zaključenja glavne rasprave.

O toj činjenici stečajnog upravitelja je neposredno prije donošenja presude izvijestio član uprave društva Rudar d.o.o. Rijeka, predavši mu presliku ovjerenog Ugovora o prijenosu potraživanja. Čak i u nastavku stečajnog postupka vjerovnik RUDAR d.o.o. sebe naziva „većinskim vjerovnikom“ i predlaže sazivanje skupštine vjerovnika, očito ubrajajući sve potrebne glasove koje sada drži u ruci.

Dokaz: Ugovor o prijenosu potraživanja od 02.05.2023.g.
Uvid u stečajni spis St-275/2020

O tome tuženik nije obavijestio sud prije zaključenja glavne rasprave, a isti je bio dužan to učiniti. Naime, ako parnična stranka tijekom parnice prenese svoju tražbinu na novog vjerovnika - može parnicu nastaviti ali pod uvjetom da dokaže kako je zadržao pravo nastaviti tu parnicu i ostvarivati neka prava neovisno o činjenici što je predmetnu tražbinu ustupio.

Odredbom članka 195. stavak 1. ZPP-a propisano je ako koja od stranaka otuđi stvar ili pravo o kojem teče parnica, to ne sprječava da se parnica među istima i dovrši, ali u konkretnom slučaju to treba sagledavati u činjenici da se u ovoj parnici utvrđuje osnovanost osporavanja tuženikove tražbine, koja sada više nije tuženikova, jer je istu ustupio trećoj osobi.

Naime, sud u pravilu ne donosi odluku na temelju činjeničnog stanja koje je postojalo u momentu podnošenja tužbe već na temelju činjeničnog stanja koje postoji u trenutku zaključenja raspravljanja.

Za presuđenje određenog pravnog osnova mjerodavno je činjenično i materijalno pravno stanje u vrijeme zaključenja glavne rasprave, sve obzirom na procesno pravno ovlaštenje parničnih stranaka iznositi nove činjenice i nove dokaze kao i disponirati procesnim pravima do zaključenja glavne rasprave, odnosno u konkretnom slučaju i nakon zaključenja prethodnog postupka, jer se ustup tražbine nastupio nakon zaključenja prethodnog postupka.

Time su također počinjene povrede odredaba parničnog postupka, jer materijalno pravna sukcesija koja se dogodila za vrijeme trajanja parnice mora se uzeti u obzir prilikom donošenja meritorne odluke o tužbenom zahtjevu, jer je za presuđenje odlučno stanje stvari koje postoji u vrijeme zaključenja glavne rasprave.

Nadalje, tužitelj je u svojoj tužbi te kasnije tijekom postupka jasno isticao činjenicu da tuženik **nije njegov osobni vjerovnik** te da mu nikada nije isplatio **pozajmice** na koje se tuženik poziva u podnesenim prijavama potraživanja - kako od 2009.g., temeljem "pozajmice", egzistira potraživanje u prijavljenoj visini od 300.000,00 EUR.

Tužitelj je jasno u svojoj tužbi istaknuo da je provjerom prometa po računima kod poslovnih banaka stečajni upravitelj utvrdio kako **od strane tuženika u korist tužitelja nije bila vršena ikakva uplata** niti je tuženik takve dokaze dostavio uz podnesenu prijavu.

Jednako tako, niti u poslovnim knjigama tužitelja ne postoji ikakav trag o navodnim uplatama u korist tog društva, pa primjerice ne postoji ugovor o zajmu ili nekom sličnom pravnom poslu odnosno **tuženik zasigurno spram tužitelja nije osobni vjerovnik** što bi mu davalo pravo i osnov za zakonito podnošenje ovdje spornih prijava potraživanja. Upravo na tu okolnost je tužitelj i predložio saslušanje naprijed navedenog svjedoka Ankice Borčić – koja je radila u računovodstvu tužitelja i kojoj bi zasigurno bila poznata činjenica da su tako visoki iznosi bili uplaćivani na žiro račun tužitelja.

Iako je tužitelj u svojoj tužbi ta kasnije tijekom postupka više puta isticao činjenicu kako je nad tužiteljem, osnovom prijedloga od dana 18. ožujka 2014.g., rješenjem od dana 30. travnja 2014.g. otvoren postupak predstečajne nagodbe. Isti je postupak dovršen odobravanjem predstečajne nagodbe od strane Trgovačkog suda u Rijeci rješenjem posl.br. Stpn-152/2014 od dana 23. veljače 2015.g. Međutim, **ovdje sporne tražbine tuženika, navodno nastale 2009.g. nisu bile niti prijavljene niti priznate u tom postupku predstečajne nagodbe.**

Iz odredbe čl. 71. st. 1. ranije važećeg ZFPPN vrlo jasno proizlazi kako pravne posljedice otvaranja predstečajne nagodbe nastaju za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka, odnosno drugim riječima i preneseno na konkretnu situaciju – sve da je tuženik spram tužitelja i imao osnovano i na zakonu utemeljeno potraživanje osnovom "pozajmica" iz 2009.g. (a što nije te se isto osporava), te da to potraživanje nije prijavio u postupku predstečajne nagodbe, izgubio bi legitimaciju za daljnje vođenje postupka radi naplate tog potraživanja.

Nadalje, tužitelj je na pripremnom ročištu održanom 16.2.2023.g. jasno istaknuo da je tuženikova tražbina iz Sporazuma o zasnivanju prava zalog (hipoteke) na nekretnini od 9. ožujka 2020. osigurana razlučnim pravom na nekretnini koja je točno određena te će se tuženik kao razlučni vjerovnik moći namiriti iz te nekretnine, a ne iz cjelokupne stečajne mase, a jasno je da on nije osobni vjerovnik dužnika koji bi se mogao namiriti iz cjelokupne stečajne mase sukladno čl. 153. Stečajnog zakona. Međutim, prvostupanjski sud se na ovu činjenicu u svojoj prvostupanjskoj odluci uopće nije očitovao niti je istu vrednovao pri donošenju svoje odluke.

Prvostupanjski sud nadalje ističe da se tužitelj neosnovano poziva i ničim ne dokazuje svoju tvrdnju da je Sporazum o zasnivanju prava zalog (hipoteke) na nekretnini od 9. ožujka 2020. pobojan (i ništetan) pravni posao. Naime upravo je saslušanjem svjedoka Ankice Borčić tužitelj imao namjeru dokazati da je sporni Sporazum od 9. ožujka 2020. zapravo fiktivni pravni posao, sklopljen na štetu tužitelja, a time i pobojan, obzirom da ponavljamo **od strane tuženika u korist žiro računa tužitelja nije bila NIKADA izvršena nikakva uplata pozajmice.**

III Vezano za Sporazum o zasnivanju založnog prava (hipoteke) na nekretnini od 09. ožujka 2020. godine, u kojem piše da tužiteljev prednik BIGROM d.o.o. Gospić kao založni dužnik i dužnik utvrđuje da postoji novčana tražbina vjerovnika prema dužniku, temeljem pozajmice od 2009. godine u iznosu od 3000.000 EUR-a, tužitelj opetovano ističe da nema pravnog odnosa između parničnih stranaka, jer navedeno dugovanje tužitelja prema tuženiku nikada nije postojalo.

Ako sud smatra da se u konkretnom slučaju radilo pristupanju dugu ili solidarnom jamstvu, nije objašnjivo zbog čega bi BIGROM d.o.o. ispunjavao obveze koje je osobni dužnik Josip Mraović imao prema tuženiku Karlu Starčeviću? Naime, ukoliko se pak radi o navodnom dugu s osnova solidarnog jamstva, onda treba dokazati osnov i visinu zahtjeva.

Tuženik nije nikada prezentirao navodni Ugovor iz 2009.g. između vjerovnika Karla Starčevića i dužnika Josipa Marovića na iznos do 300.000,00 EUR (u to vrijeme je službena valuta u RH bila HRK!).

Da se predmetni Ugovor odnosio na BIGROM d.o.o. onda bi BIGROM taj Ugovor imao u svojim poslovnim knjigama i što je najvažnije ta transakcija bi bila proknjižena u njegovom knjigovodstvu, a NIJE. Tužitelj naravno nije bio u mogućnosti dokazati ovu NEGATIVNU činjenicu, osim provođenjem dokaza saslušanja svjedoka Ankice Borčić

Stečajni upravitelj tužitelja osobno je pristupio na glavnu raspravu i iskazao da uplate po navodnom ugovoru iz 2009. godine nisu evidentirane u poslovnim knjigama stečajnog dužnika. ZAR TO SUDU NIJE BIO DOVOLJAN DOKAZ.!? Budući tuženik nije nikada dokazao da je stvarno i izvršio uplate u korist tužitelja u iznosu od 300.000,00 EUR-a, priloživši potvrde o uplatama ili bankovne potvrde o izvršenim transakcijama odnosno o prijenosu novčani sredstava, kako je onda tužitelj mogao dokazati tu negativnu činjenicu tj. da uplate nisu izvršene.!? Stečajni upravitelj je predložio sudu da i sudski vještak može provjeriti da nema evidentiranih uplata od strane tuženika, ali sud nije to prihvatio, čak niti unio u raspravni zapisnik.

U konkretnom slučaju ne postoji ugovorni odnos između tužitelja i tuženika po kojem je tužitelj primio novčana sredstva u iznosu od 300.000,00 EUR (zajam) od tuženika, te da je nastala obveza tužitelja da taj iznos vrati tuženiku (u kojem roku, pod kojim uvjetima, na koji način?).

Dakle, tužiteljev prednik BIGROM d.o.o. Gospić nije osobni dužnik prema vjerovniku Karlo Starčević (sada po novom: RUDAR d.o.o. Rijeka). Iz kojih razloga, po čijem nalogu, i uz čiju suglasnost je ovlaštena osoba tužiteljevog prednika sklopila cit. Sporazum od 09.03.2020.g. i preuzela obvezu plaćanja tako velikog duga.!?

Nadalje, koje je sve radnje tuženik poduzeo od 2009.g. godine pa nadalje da se naplati od glavnog dužnika Josipa Mraovića, da li mu je zaplijenio novčana sredstva na svim njegovim računima, pokretao ovrhe nad pokretninama i nekretninama, ili je već u naprijed bilo dogovoreno da će sve to

platiti BIGROM d.o.o. Gospić? To su sve razlozi iz kojih stečajni upravitelj nije mogao priznati tražbinu stečajnog vjerovnika Karla Starčevića.

Slijedom navedenog, stečajni upravitelj ne samo da ne može priznati predmetnu tražbinu, nego ne može niti raspravljati o činjenicama koje po svemu ukazuju da se u konkretnom slučaju radi o ugovornom odnosu vjerovnika KARLA STARČEVIĆA (sada po novom: RUDAR d.o.o. Rijeka) i njegovog osobnog dužnika Josipa Marovića. Ako je stečajni dužnik jamac za ispunjenje obveze treće osobe, vjerovnik te obveze nije stečajni vjerovnik budući da mu stečajni dužnik ne odgovara osobno!

IV Tužitelj pobija i točku II izreke presude tj. odluku o troškovima postupka, a sve iz razloga što sud nije uzeo u obzir bitnu činjenicu - da je odbijanjem točke I tužbenog zahtjeva, a koji ima VPS od 300.000,00 EUR / 2.260.350,00 HRK, morao upravo taj VPS uzeti u obzir kod obračunavanja visine odvjetničkih troškova za zastupanje tuženika.

Obzirom da je rješenjem prvostupanjskog suda od 20.10.2023. odbačena točka II tužbenog zahtjeva a koja također ima VPS od 300.000,00 EUR / 2.260.350,00 HRK, treba uzeti u obzir da su **obje parnične strane, i to tuženik u svom odgovoru na tužbu, a tužitelj na ročištu od 16.2.2023.g. došle do zajedničkog zaključka da se radi o istoj tražbini koja je prijavljena dva puta. Stoga je tužitelj već na pripremnom ročištu predložio da sud odbaci točku II tužbenog zahtjeva pa se o njoj u nastavku postupka više nije ni raspravljalo.** To što je tadašnji stečajni vjerovnik predao dvije iste prijave tražbina i to što je tadašnji stečajni upravitelj omaškom evidentirao oba dvije iste prijave, a ne samo jednu prijavu tražbine, ne bi trebalo biti od utjecaja na visinu parničnih troškova o kojima je Sud odlučivao u ovom parničnom postupku. Omaška je učinjena i kod prijavljivanja i kod evidentiranja, ali je ista ispravljena suglasnošću obje strane, što je u konačnici rezultiralo i odbacivanjem tužbe u odnosu na drugi postavljeni zahtjev. **Zbog toga je prvostupanjski sud morao uzeti u obzir tu činjenicu i istu vrednovati na način da tužitelj ne snosi sam odgovornost i posljedice odbacivanja točke II tužbenog zahtjeva, nego da svaka strana snosi svoj trošak postupka** u pogledu te točke II tužbenog zahtjeva.

Stoga se predlaže odluku o parničnim troškovima preinačiti, a podredno ukinuti.

V. Slijedom navedenog tužitelj predlaže da Visoki trgovački sud RH usvoji ovu žalbu te da preinači pobijanu prvostupanjsku odluku, a podredno da istu ukinе i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Tužitelj, p.p.

Tužitelj potražuje trošak sastava žalbe u iznosu od 6250 bodova = 12.437,50 eura + PDV, kao i trošak plaćene sudske pristojbe na žalbu u 663,61 eura.